

MIHAELA AIONESEI

Zodia palmelor tale

Zodia palmelor tale

MIHAELA AIONESEI

Libris
EDITORIAL
Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AIONESEI, MIHAELA

Zodia palmelor tale / Mihaela Aionesei. - Brașov :
Libris Editorial, 2016
ISBN 978-606-8814-06-3

821.135.1-1

Director editorial: Dana Anghelescu
Design copertă: Wizzdesign
Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2016

Libris Editorial

Str. Mureșenilor Nr. 14 Brașov, România
Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798
E-mail: office@libris.ro
Web: www.libris.ro

Librăria online www.libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

*„Tot ce e întâmplător e acoperit
de divinitate”*

Aristotel

*în timp ce în dreptul fiecărei femei
se scrie un nume de bărbat
în timp ce în dreptul fiecărui bărbat
se trece un trup de femeie
în dreptul meu o cruce
împinge cu tălpile pământul...*

TINERE ZĂPEZI CĂRUNTE

Premeditat am creat o controversă punând alături substantivele comune *taină și enigmă* – ca pe precedentul inventat să-mi pot dezvolta opinia despre recentul volum pe care îl prefațez. Poeta Mihaela Aionesei disecă taina iubirii prin enigmă și intră în palatul ei ferecat printr-o taină doar de ea știută. Șireată și abilă ca o mueris, poeta inventează un alibi astfel că cititorul neavizat ar fi gata să jure cu mâna pe cruce că inculpata scriitoare n-a auzit, n-a văzut și n-a participat nicicând, cu gândul sau cu fapta, la crima sacră a iubirii.

Îmi permit să aduc Inchiziția în mileniul nostru III și o acuz pe poetă de vrăjitorie! Fiindcă probă de vrăjitorie este mojarul de alchimie în care căznește figurile de stil ale limbajului cotidian din care explodează miresmele de iubire reală și suavă, limbaj aparent eliptic, precum frazele înșelătoare rostite cândva regilor, în fumul hipnotizant din gura peșterii de către înțeleapta Pithia. Poeta nu forțează limbajul, nu înhamă metaforele la jugul sisific al veșnicelor iubiri. Poeta-mamă umblă printre figurile de stil cu grija maternă cu care ar înfășa sau desfășa un prunc. Ușurel ... și cu esență de iubire în palmele trudnice... Oricum îi va fi hărăzit cârții să se numească în final, eu o consider o replică la „AGONIE ȘI EXTAZ” și-i voi zice volumului, tare și în gând „TAINĂ ȘI ENIGMĂ” .

Nu vă voi povesti din carte precum unii dintre confracții de azi într-ale prefațurilor. Și nu voi transpune în proză poezia aparent netrudită, dar atât de penetrantă și contaminantă. Și nu-mi susțin afirmațiile cu nicio strofă, cu niciun vers. Îi las pe cititorii de poezie (bărbați și femei, câți mai există azi pe planetă!) să fie ei samaritenii care scot apă din izvoarele morgane și tot ei să se adape și să se scalde cu ea prin triburile lor de existență. Pe poeți nu i-a învățat nimeni și niciodată să scrie versuri, scribii rimelor rămânând în exclusivitate sclavii destinului. Așa și cititorii: nu-i poate dresa careva întru degustarea și perceperea poeziei. În ceea ce o privește pe tânăra poetă Mihaela Aionesei... îmi place să mi-o imaginez supraveghindu-și nevăzută lectorii produselor sale poetice, s-o aud tresărind, oftând, adăugind contururi sentimentale versurilor sale așternute pe hârtie atât de firesc. Ar mai trebui spus că poeta Mihaela Aionesei nu este ghintuită prin anumite locuri natale. Cine ar nitui-o pe harta fără de granițe a existenței ei libertiniste? Liberă ca propriile-i muze, ea și-a înjghebat o familie, a dăruit lumii o fată – unde și cu cine a vrut. Locurile ei natale sunt timpul, spațiul, nemărginirea.

Poate că așa arată zeii moderni și noi nu ne-am dumirit. Și poate că așa... ca Aionesei arată de o vreme îngerii vizibili. EA și ELE, NOI, VOI și EI suntem contemporani și martori pe Terra noastră. Și una dintre probele că noi – OAMENII – am trecut cândva pe aici este și POEZIA dăruită semenilor.

Lectură plăcută, oameni ai PĂMÂNTULUI!

*Poet George FILIP,
2016, Montreal.*

Zodia palmelor tale

MIHAELA AIONESEI

icoana sufletului meu

cuvintele acestea pe care încerc să ți le scriu
nu scrijelesc, nu lăcrimează
sunt păsări albe care ard
să mă înalț femeie din cenușa lor
cu o sprânceană ridicată în vânt
să înfrunt vârtoarea morilor de fum

eu m-am născut să merg pe ape
și am aceeași vârstă cu râul
care desparte șoaptele de alte șoapte
de aceea pot zidi în fagurii de lună
aceste taine ale noastre

cuvintele acestea pe care ți le scriu
nu dor și nici nu strigă
sunt lumânări care veghează
splendoarea mâinilor împreunate
eu lor mă-nchin
și simt cum urcă în mine
un fir de busuioc
și unul de lumină

Zodia palmelor tale

MIHAELA AIONESEI

fără contur

e zgomot în lume și prea liniște în noi
cineva cântă împlânzind ninsori
altcineva înalță rotocoale de fum
câtă risipă de răbdare și drum

între noi un pahar se umple și se goleşte mereu
e iz de toamnă și ce barbar bate în inimi
ceasul cu fructe zemoase și moi
mireasma se tolănește pe masă
ca o blană de urs în fața unui șemineu
printre brazdele de tăceri asudate
gura ta e mută
eu abia mai respir
și doar mâinile...
mâinile -
aceste vulpi neastâmpărate
cum ar vorbi
cum ar împlânzi ghețarii
până s-ar topi noaptea

o gheară în umbră și spaima
umblă cu sabia scoasă din teacă
eu mă mut într-un capăt de cer
tu în altul și doar ele...
nebunele, mâinile
în coșul pieptului
caută
se caută

Zodia palmelor tale

MIHAELA AIONESEI

is love

să ghemuiești în tine lumea
și-apoi fluturând ninsori să te înalți
până nu se mai văd copacii
și norii rămân în urmă
ca niște furnici

să strângi în dinți lacrimile
până se vor mula perfect pe faldurile rochiei
și apoi în abisul mării să te arunci
cu toate nerostirile

să cauți perla din ochiul scoicii
s-o ții strâns în palmă
până coralii se vor înmuia
să sufli în ger
până se vor vedea la colțul inimii
primăverile și Dumnezeu

și toate astea tăcând despre el
în colivia unei lacrimi
asta da
i s l o v e

Zodia palmelor tale

MIHAELA AIONESEI

ecou prelungit

de multă vreme mă întreb:
de nu-i iubire ce simt,
de ce mă împart în rugăciuni
și-n plângeri spăl cărări de toamnă
să ți se-aștearnă în calendare
o dalbă iarnă –
ca un ștergar frumos brodat
cu strugurii din vii și-n somnul lor plăpând
să simți mirosul pâinii ademenind să vii
să guști din focul dorului de mine
și de acasă...

de nu-i iubire,
de ce în mine se ciocnesc
cu atâta patimă scânteii de stele?
de ce în scorburi de pământ mă ascund
și îndrăznesc numai în zarva ploilor
pe nume să te strig
în timp ce de la tâmplă până în călcâie
doar tu îmi crești...

de nu-i iubire, cine-mi alungă tristețea
din cele patru puncte cardinale
și-n roua dimineților,
chipul cui răsare stârnind lumina
în umbra înfiorată
de ninsoare?

Zodia palmelor tale

MIHAELA AIONESEI

de nu ești tu, iubire,
atunci cine-mi umblă prin cotloane
răvășind brațe obosite de așteptare?
cine-mi stinge făcliile
ce stăteau neclintite de pază?
cine prin sânge care de trandafiri
înfloriți îmi rostoarnă
de nu mă pot aduna?
cine în verde a îmbrăcat în plină iarnă
trupul păpușii de ceară?

dacă nu tu, iubire,
atunci nu știu cine ar fi cutezat
să înfrunte atâtea împotriviri
doar să mă simt a opta minune
astă seară...

când mai vii?

Zodia palmelor tale

MIHAELA AIONESEI

www.soarele meu.md

între noi se înalță zilnic munți,
râuri și izvoare degrabă curg
să ne separe.

în ce tainic loc, Doamne,
să ascund atâta frumos,
atâta candoare?

noapțile-s vegheate de gutui amare,
zilele murmură rugăciuni în palme,
tăcerea stă cu ochii uimiți în tavan,
ceva însemnat cu roșu
coboară din calendare,
inima își leapădă
oftatul în primul copac.

o pasăre tresare
în coasta mirării de-a fi
bucata de lut însuflețit,
o fântână se golește
de lacrimi mereu
să-mi facă loc să trec,

dar eu... sunt grea,
sunt tot mai grea de tine
cu cât încalc mai hotărâtă
infernul zăpezilor cărunte,
deși nu pot să te ating
aproapele meu
mult prea departe, tu...

Zodia palmelor tale

MIHAELA AIONESEI

dorință

aș putea închide ochii
ca o pană în cădere m-aș învărti în jurul inimii tale
până mi s-ar face cald, atât de cald
încât aș uita cine ești
cine sunt

mâinile mele ca o armată de rebele te-ar cotropi
buzele te-ar învăța cum se tace
respirând într-un singur suflet roșu și rotund
ca un măr în care s-au copt așteptările
iar viermele și-a zvârcolit de prea multe ori
nerăbdarea

aș putea face semn ploii să se apropie
să ne ascundă în franjurii ei
ca doi fluturi albi am desena caligrafia căderii
acolo unde se răzvrătesc toate legile pământului
și doar dulcea învăpăiere ar rămâne
să îmbete cerul uimit de sub noi

aș putea uita câtă zbatere de pleoape
câtă ninsoare m-ar îngropa după ce ai pleca
dar n-aș îndura urgia care ar urma...
mai bine hai să ne înălțăm fără să ne atingem
ador să împodobesc bradul
fii steaua mea în noaptea de Crăciun!

măinile mele cumiști

măinile mele stau cumiști
ca două femei căzute în rugăciune
una vrea să-L atingă pe Dumnezeu
cealaltă pe tine ar vrea să te ajungă

în mine, în lume
s-au stins demult lumânările
fumul lor îmi întunecă
zările prin care aș fi vrut
să te văd că vii

iubirea și moartea
se ostenesc
să mă împartă

de-atâtea cărări fără contur
picioarele-mi sapă o groapă

măinile mele cumiști
te așteaptă...

Zodia palmelor tale

MIHAELA AIONESEI

tâmpla de liniște

s-a cuibărit în mine o liniște
cu ochii mari și trupul de zeiță.
era târziu în lume,
era tăcere în lună
când eu o căutam...

în noaptea în care s-a întâmplat,
nici stelele nu erau acasă.
sufletul meu în alt suflet hoinărea
ridicând castele de apă.

s-a cuibărit în mine o liniște,
inima mea se împotrivește cu spaimă.
ce să fac, Doamne,
cum să umblu la vedere cu ea,
fără ca cineva să mi-o răpească?

s-a cuibărit în mine o liniște.
pe tâmpla ei,
azi
ca și ieri,
se odihnește tandră
mâna ta...

dragoste, altfel

delicioasă aruncarea în necunoscutul care furnică.
delicioasă căderea în visul colorat
croit după sângele meu răzvrătit de atâta apus.

pretutindeni stau ochi pregătiți să condamne
minunea din Cana. descălțată de moartea
care-mi plânge prin casă,
pentru prima dată, nu-mi pasă!

mă las cârpită de focurile
care umblă precum lupii hămesiți
și-n loc să mă ascund,
să mă ghemuiesc,
desfac brațele larg,
clipele cad –
fulgi de lumină,
pe geana uimirii
se rotunjește o sferă,
e plină de noi
și cântă
ca o catedrală în sărbătoare...

niciodată nu s-a înălțat din mine
ceva mai frumos...
încă nu știu ce ne leagă,
ce ne desparte –
raiul sau infernul,
astăzi amândouă îmi zâmbesc la fel
și-atât de duios se cutremură o fântână –

Zodia palmelor tale

MIHAELA AIONESEI

sufletul meu...
ani întregi l-a umilit urâtul
încât n-am puterea să-l opresc acum
când e hotărât hăurile să le facă ghem
și să le arunce departe,
cât mai departe,
acolo unde odată ajunse
pe nimeni să nu mai poată atinge
angoasele, frigul, absențele...

în hohot de toamne aceste nerespirări se despind
cum puii de mama lor
și cad în pământul pe care nu-l mai calc,
plutesc între mine și tine
fără să mai știu care sunt eu...

din buricele inimii de-atâtea ori retezate,
încolțește viața
ca un trup în alt trup
care te învăluie
te pătrunde
și te trezești întreg
într-un poem
cu buzele înroșite de așteptări

privește liziera de lacrimi din ochii mei
e limpede ca dragostea asta care e...
care e...
altfel.

Zodia palmelor tale

MIHAELA AIONESEI

tăcere din tăcere

ascultă-mi tăcerea
din miezul ei se va desprinde o șoaptă
va rătăci o noapte două între maluri
să-ți aducă luna la picioare
așa cum a promis în vis
apoi senină ți se va așeza pe umăr
torcând credința că într-o zi
distanțele și dorul
vor risipi aceste focuri vii
ce-aleargă-n jurul meu
ca tu să-mi fii alin în gând
și-n suflet înger păzitor

ascultă-mi tăcerea
în liniștea ei
voi sfâșia cu-n lung oftat purtat în sân
aceste blestемate depărtări.